

Diomana had haar wekker gezet op twee minuten over zeven. Haar ontbijt was eenvoudig, ze sprong daarna kort onder de douche en trok haar mooiste kleren aan. Vandaag was de dag en het stappenplan kon ze dromen. Geen detail ontbrak en voor de zekerheid nam ze het in gedachten nog een keer grondig door. Om drieëntwintig minuten over acht nam ze metro C naar Beurs vanaf station Voorschoterlaan. Bij Beurs stapte ze over op metro E naar Zuidplein. Vandaar bracht bus 144 haar naar de Spinozaweg. Haar benen namen ten slotte de laatste tientallen meters in de Bierens de Haanweg voor hun rekening en vlak voor het tijdstip waarop het reisbureau zou openen, om zeven minuten vóór negen, liep ze door de winkeldeur die Iboika al had geopend naar binnen en groette haar.

‘Goedemorgen, alles goed, had je een leuke dag gisteren?’

‘Ja, alles goed en het was een heel leuke dag. Veel zon en lekker in de tuin een boek uitgelezen.’

‘O, heerlijk ontspannen!’

‘Ja, heerlijk. Heb ik nog wat gemist?’

‘Nee hoor, we hadden niet heel veel klanten dus we hebben ons eenvoudig gered.’

‘Mooi, dan kan ik op mijn gemak beginnen.’

‘Zeker. Er was wel een klant met een aparte vraag, ik heb een post-it op je scherm geplakt. Je favoriete kleur oranje was toevallig op, dus het is de eerste van het gele blok geworden, ik hoop dat je me dat kunt vergeven.’

Iboika had pretoogjes.

‘Geel?’

Een onbestemd gevoel maakte zich van Diomana meester.

‘Ja, ik kon kiezen, het laatste gele blok post-its aanbreken of het groene. We moeten weer de voorraad kantoorartikelen laten aanvullen want ze zullen snel op zijn, vermoed ik.’

Diomana ging aan haar bureau zitten en zette haar computer aan. Ze nam de post-it van het scherm af en probeerde het gekrabbel van Iboika te lezen. Ontcijferen was het meer. Ze snapte er niets van.

‘Het is een waar kalligrafisch kunstwerk, maar ik zie niet wat er moet staan, kun je misschien nog even helpen?’

Hij had uiteindelijk de kracht gevonden om te gaan staan. Kort daarna voelde hij zich sterk genoeg om van het strand de duinen in te lopen. Het was lekker weer, niet te warm en niet te koud, geen harde wind maar wel een fijne bries. Hij ging zich steeds beter voelen. Het zou niet lang meer duren voordat hij in de gaten had dat hij niet aangespoeld was ergens op het vasteland, maar op een eiland. De kans dat dit een nog onbekend eiland zou zijn en niet het eiland dat zijn reisdoel was, was niet zo groot. Ook verwachtte hij niet dat dit een onbewoond eiland zou zijn. Maar hij zou het pas zeker weten als hij contact kon maken met een bewoner. Een menselijke bewoner wel te verstaan. Dierlijke had hij er inmiddels al heel wat ontmoet. Een paar daarvan zagen eruit zoals je zou vermoeden als je in de tropen was, de andere waren waarschijnlijk slechts op bezoek. Hij herinnerde zich de vanillegeur van eerder die dag. Zij waste haar haren altijd met een extract daarvan. Was dat echt haar hand geweest aan het strand? Waarom was ze dan weer weggegaan? Ook als ze hem niet had herkend ... een drenkeling laat je toch niet aan zijn lot over maar probeer je te helpen? Of was ze hulp gaan halen en zocht ze hem nu aan het strand? Het had toch best nog wel een poosje geduurd voor hij de duinen in was gelopen? Hij besloot om terug te gaan naar het strand om te kijken of daar hulpverleners waren. Er was niemand. Het was natuurlijk ook maar het eind van zijn droom dat hij zich nog herinnerde omdat het toen hij bij bewustzijn kwam zo sterk was blijven hangen. Er was vast iets anders zoets geweest dat de suggestie van vanille had gewekt. En zij was nooit aan het strand geweest toen hij was aangespoeld, en ze had hem ook niet gevonden in het zand. Zijn hevige verlangen speelde met hem.

Een paar uur later lag Tielcelijn met zijn rug in het gras in een weide dicht bij de top van een heuvel. De heuvel markeerde een glooiing die zich uitstrekte over het grootste deel van het eiland. In het midden van het eiland was een bescheiden gebergte, met bovenop bebouwing die hij vanaf hier nog niet goed kon duiden. Maar het was ondubbelzinnig het werk van mensenhanden. Hij beseftte zo, nog zonder dat hij een mens had ontmoet, dat het gelukt moest zijn om zijn reisdoel te bereiken ... dit was het eiland waarheen zij was vertrokken.

Als hij nog wat verder zou klimmen en boven op de heuvel zou gaan staan, kon hij alle vier de vuurtorens van het eiland zien. Een ervan nog maar net. Als de heuvel iets noordelijker had gelegen, was de zui-

Het ging nooit vervelen, hoe vaak ze ook speelden. Dus toen de hertog op een dag de prins weer eens uitnodigde bij hem op het landgoed voor een spelletje biljart, kwam deze vervuld van kriebelende voorpret stipt op tijd naar de afspraak. Hertog Dux had een prachtige biljartkamer, gevuld met de mooiste meranti tafels en de meest exotische palmhouten keuen. Zijn verzameling ballen was daarbij de kers op de taart, allemaal precies 207 gram en gemaakt van het zeldzaamste soort walrusivoor.

Prins Hughe was alleen al door deze ambiance buitengewoon opgewonden om te spelen en de hertog bevond zich sowieso permanent in deze staat van emotie. De twee mannen begonnen daarom zonder voorbereidingen of gekeuvel vooraf direct aan hun vriendschappelijke wedstrijd. Maar eerst moesten ze het uiteraard nog eens worden over wat voor wedstrijd het zou worden.

'Vrij spel?'

'Nee, liever niet, dan zijn de series eindeloos lang.'

'Dat is waar. Ik vind dat niet erg, maar ik snap het. Bandstoten dan maar.'

'Nee, eigenlijk ook liever niet.'

'Ja, wat wil je dan wel? Ik heb geen zin in kunststoten hoor, als je dat soms weer het liefst hebt.'

'Haha, nee, vorige keer was ik in een overmoedige bui. Nee, laten we zoveel mogelijk spanning in de wedstrijd brengen en kiezen voor driebanden.'

'Goed plan! Twee of drie gewonnen sets?'

'Drie!'

'Perfect! Wie begint?'

'Ik stel voor dat het Lot dat bepaalt.'

'Akkoord.'

De hertog nam nu op plechtige wijze een munt uit zijn broekzak. Hij keek de prins ernstig aan.

'Navia aut caput?'

De blik van de prins was sereen. Na ogenschijnlijk wel een hele minuut te hebben nagedacht, sprak hij het verlossende antwoord.

'Caput.'

De hertog wierp de munt omhoog, waarna deze midden op het biljartlaken terecht kwam.